

Vrouwkje kende die ogen.
Ze wist dan dat hij iets liever dan liefs zou gaan vertellen.
Zoveel mist als nu had Vrouwkje nog nooit gezien. Ze hield haar adem
een beetje in.
‘Vrouwkje,’ sprak Mannetje. ‘Wat denk je van een kind?’
Vrouwkjes hoofd vulde zich met muziek en ze werd helemaal warm
alsof er een wonderzacht lappendeken over haar schouders viel.
‘Oh, Mannetje,’ fluisterde ze en ze kuste een paar wolken uit zijn ogen.

Vrouwtje aaide heel zacht over zijn hoofdje
en kuste de puntjes van zijn oren.

‘Staat het ene oor niet wat lager dan het
andere?’ vroeg Mannetje.

Vrouwtje keek naar het kinderhoofd en
knikte.

‘Moet kunnen,’ zei Mannetje.

Vrouwtje streelde nu ook de voetjes en
schrok.

‘Ik tel vier tenen in plaats van vijf,’ zei ze.

Mannetje telde meteen na, want hij kon
beter tellen dan Vrouwtje.

Het waren er vier.

‘Je bent uniek,’ zei Vrouwtje en ze drukte
Kindje tegen zich aan.

‘Heel juist,’ zei Mannetje en hij kriebelde
de vier schattige teentjes van Kindje.

